

ת"פ 36906/09/13 - מוחמד מגאדלי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 36906-09-13 מדינת ישראל נ' מגאדלי

בפני	כב' השופטת רקפת סגל מוהר
עותר	מוחמד מגאדלי
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה רקע

1. מונחת בפני עתירה לגילוי ראייה לפי סעיף 45 לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א-1981. במסגרת עתירה זו מבקש העותר כי אורה על גילוי זהות האדם שמסר למשטרה את המידע המתועד בידיעה נשוא תעודת החסיון שהוצאה בתיק זה על ידי שר הפנים ביום 29.10.13 **(להלן: "הידיעה")**, כמו גם את מעמדו של אדם זה כמקור - פרט אשר לשיטת ב"כ העותר, הושחר על ידי המאשימה על אף שכלל לא נחסה.
 2. כתב אישום שהוגש נגד העותר ביום 18.9.13, מייחס לו עבירה של פציעה בנסיבות מחמירות (כשהעברין מזויין), לפי סעיף 335 (א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977. על פי הנטען בכתב האישום, במהלך ארוע שארע בליל ה- 31.8.13, בקטע הכביש מול בית הקפה "אלעידה" בבאקה אל גרביה, פצע העותר את תאמר אלטוויל **(להלן: "המתלונן")** בצווארו, באמצעות להב של סכין יפנית אשר היה מוסלק קודם לכן במכשיר הטלפון הסלולרי שלו. על פי כתב האישום מדובר בארוע שארע על רקע סכסוך קודם בין השניים.
- רשימת עדי התביעה בכתב אישום זה, כוללת את המתלונן, 3 עדים נוספים **(מוחמד מסארווה, סעדה אלטורי ועוביידה דקה)** וכן שוטרים ורופאים.

טענות העותר

3. בבקשתו בכתב, ובטרם נשמעו טיעוני הצדדים בדיון שהתקיים בפני ביום 1.1.14, העלה ב"כ העותר את הטענות הבאות:

- הידיעה נמסרה לידי כשחלקים מסוימים ממנה (מעמד המקור, קבלת המידע וסוג הידיעה) הושחרו על ידי המשיבה, על אף שלא נחסו במסגרת תעודת החסיון.
- מדובר בתיק שקיימות בו עדויות לכאן ולכאן, כשחלק מהעדים שנחקרו על ידי המשטרה מציינים כי לא ראו דבר וחלק מהם מוסרים עדויות התומכות בגרסת העותר. לכן, ומכיוון שעל פי תוכן הידיעה היה המקור לה לכאורה עד לארוע והוא גם מוסר לגביו פרטים מוכמנים (כלי התקיפה ועצם קיומו של סכסוך ברקע), קיימת חשיבות עליונה לחשיפת פרטיו וזאת על מנת לאפשר להגנה לחקרו.
- יש לבחון האם מוסר הידיעה נחקר כעד לארוע על ידי המשטרה ואם כן - האם מסר בהודעתו פרטים דומים או סותרים לאלה שנמסרו על ידו במסגרת הידיעה.
- לנוכח העובדה ששעת הארוע על פי כתב האישום הינה 22:51 ובידיעה מצויין כי היא נמסרה בשעה 22:10, יש לאפשר להגנה לבדוק את האפשרות לקשר בין המתלונן ומוסר הידיעה אשר עשו יד אחת להפללת העותר.
- לעותר עומדת הזכות להטיח בפני מוסר המידע את גרסאות העדים האחרים לארוע, לקבל את תגובתו ולבחון את השאלה האם הוא היה נתון במצב שאיפשר לו את מסירת המידע שמסר, או שמא קבל טובות הנאה ו/או דרישות לפעול כנגד העותר כך שהיה לו אינטרס למסור דברי כזב.

4. במהלך הדיון שהתקיים בפני הסתבר כי בשוגג נפלה טעות בשעת הארוע המצויינת בכתב האישום וכי השעה הנכונה צריכה להיות "סמוך לשעה 22:00". בנוסף לכך, הובהר מפי רכז המודיעין וקצין המודיעין - אשר הסבירו לי את הצורך בשמירת החסיון והשיבו לשאלותי במסגרת דיון שנערך בפני שלא בנוכחות העותר וב"כ כוחו - כי מוסר הידיעה לא היה עד לארוע.

במצב דברים זה, דחיתי את בקשת ב"כ העותר להעלות בפני טיעונים נוספים שלא בנוכחות התובע (ר' החלטתי בעמ' 6 ו-7 לפרוטוקול ישיבת ה- 1.1.14). כן קבעתי כי לנוכח העובדה שתעודת החסיון חלה על "כל פרט או מידע שיש בו כדי לגלות את זהות המקור", ומכיוון שלטעמי מעמדו מהווה חלק מזהותו, אין מקום להתיר גילוי.

5. משלב זה והלאה התמקד ב"כ העותר בטענות הבאות:

- תוכן הידיעה לפיו בשעה 22:10 פונה המתלונן לבית החולים בעוד הארוע בו הוא נפגע התרחש כחצי שעה קודם לכן, סותר לחלוטין את גרסת המתלונן ועדויות העדים הנוספים (סעדה אלטורי למשל). משכך, קיימת חשיבות רבה למה שהתרחש במהלך מחצית השעה הנדונה.
- דו"ח פעולה של השוטר חיים אביכזר מלמד על כך שהמתלונן אמר לו כי למד על **זהות** האדם שפגע בו רק בדיעבד, בעוד שבעדותו מסר כי הוא מכיר אותו מאירועים קודמים. בנוסף לכך, במסדר זיהוי

תמונות הוצגה בפני המתלונן תמונת העותר בלבד.

עוד טוען ב"כ העותר כי העד עוביידה דקה אומר במקום אחד בעדותו כי הפגיעה בוצעה באמצעות סכין יפנית ובמקום אחר טוען כי הוא לא יכול לתאר את הסכין ומתקשה להסביר מודע קודם לכן טען כאמור.

במצב כזה, כך לטענת ב"כ העותר, קיימת חשיבות גדולה לחקירת האדם אשר מסר למקור פרטים אודות הארוע, לרבות את זהות הדוקר והעובדה שמדובר בסכין יפנית דווקא.

- מתוך העדויות השונות עולה כי אדם ששמו אברהים ביאדסה נכח במקום הארוע ואף ליווה את המתלונן, בעוד הוא עצמו מכחיש זאת.
- גם לנוכח מחדל המשטרה אשר לא תפסה את מצלמות הקיימות באיזור הארוע, מן הדין לאפשר את הבאת האדם שמסר פרטים מוכמנים אודותיו, לחקירה בבית המשפט.
- המתלונן הוא האדם היחיד הטוען כי ראה סכין יפנית בידו של העותר, עובדה המקימה לעותר זכות לחקור את המקור הטוען כך גם הוא, ולו רק כדי להגיע דרכו לאדם שכן היה עד לארוע ומסר לו פרטים אלה.
- מוחמד מסארווה שהוא עד המקורב לנאשם מספר שעבר במקום הארוע במקרה והבחין בתנועת יד של הנאשם כשהוא מנסה לתפוס דבר מה שהמתלונן החזיק בידו, אך אינו מדבר על סכין יפנית דווקא - עובדה זו מלמדת על מהימנות העד שגרסתו תומכת בגרסת העותר.

לסיכום טוען ב"כ העותר ש"כל עוד ישנה אפשרות להגיע לעד אובייקטיבי או לאדם שראה דבר או שמע דבר או קבל לידיו דבר שיכול להאיר על מה שהתרחש במקום, מן הראוי שהעותר יקבל את ההזדמנות לחקרו. בית המשפט יכול למצוא דרכים יצירתיות לחקור אנשים כאלה מבלי לחשוף את זהותם. מן הראוי שהנאשם יקבל את המקור של המקור במרכאות, היינו מי שהעביר לו את המידע בכדי שיהיה ניתן לשאול אותו מה הוא בדיוק ראה". ועוד - מכיוון שהנאשם אינו מכחיש את העובדה שהיה במקום הארוע אלא טוען כי ניסה להתגונן מפני סכין שנשלפה לעברו - לאו דווקא סכין יפנית- זכותו לשאול שאלות שיכולות להשליך על חפותו.

עמדת המשיבה

6. התנגדות המשיבה לגילוי הראיה נעוצה באותם טעמים העומדים בבסיס תעודת החסיון שהוצאה על ידי השר לבטחון פנים ואשר לפיהם עלול גילוי הראיה לסכן את שלומם של בני אדם ובמקרה זה - מוסר המידע, ולפגוע בשיתוף הפעולה של הציבור עם המשטרה.

בנוסף לכך, טוענת המשיבה כי על רקע הראיות הקיימות בתיק החקירה, שיש בהן די לשם חשיפת האמת, ומכיוון שמוסר המידע לא היה עד ראיה לאירוע ועדותו היא למעשה עדות שמיעה, הרי שמדובר בראיה

בלתי רלוונטית לשאלה השנויה במחלוקת. מאחר ולא מדובר בראיה חיונית שהאינטרס לחשוף אותה גובר על האינטרס הציבורי, אלא במידע שאין לו משקל ראייתי ושבמכלול הראיות לא יוכל לסייע להגנת העותר, הרי שעל האינטרס הציבורי לגבור.

המסגרת הנורמטיבית

7. מהזכות להליך הוגן נגזר כלל הגילוי המעוגן בסעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 והפועל לטובת הנאשם. נאשם העומד לדין זכאי לקבל לידי את חומרי החקירה בעניינו ובכך באה זכותו להתגונן לידי מימוש. אך לכלל זה מצויים גם יוצאים מן הכלל שמטרתם מתן ביטוי לשיקולים אחרים ובהם האינטרס הציבורי (ר' בש"פ 1917/13 **יעקב גראד ואח' נ' מדינת ישראל**).

סעיף 45 לפקודת הראיות קובע כי:

"אין אדם חייב למסור, ובית המשפט לא יקבל ראיה אם שר הביע דעתו בתעודה חתומה בידו, כי מסירתה עלולה לפגוע בענין ציבורי חשוב, אלא אם מצא בית המשפט הדין בדבר, על פי עתירת בעל דין המבקש גילוי הראיה, כי הצורך לגלותה לשם עשיית צדק עדיף מן העניין שיש לא לגלותה".

בע"פ 889/96 **מוחמד מאזריב נ' מדינת ישראל**, נקבע כי באיזון בין האינטרסים של הגנה על עניין ציבורי חשוב ועשיית צדק, גובר אינטרס עשיית הצדק:

"...על בית המשפט להורות על גילוי ראיה החיונית להגנה גם אם הפגיעה בעניין הציבורי או בבטחון היא חמורה. ואילו על התביעה להחליט אם העניין הציבורי או הבטחון גוברים על האינטרס שבהרשעת הנאשם, ומקום שסבורה היא שהעניין הציבורי או הבטחון חשובים מהרשעת הנאשם, יופסק המשפט או יזוכה הנאשם... ראיה העשויה לעורר ספק באשמת הנאשם, בין באופן ישיר על ידי ביסוס טענות הגנה ובין בעקיפין, על ידי כרסום משקלן של ראיות התביעה, היא חיונית להגנת הנאשם".

ובהמשך:

"...ככלל יש להכריע בחיוניותה להגנת הנאשם של עדות חסויה על סמך

ההנחה כי היא תניב את המידע שהוא מבקש להציג באמצעותה, ובלבד

שקיים פוטנציאל ראייתי לנכונותה של הנחה זו ואין היא מופרכת..."

(דעת רוב של כב' השופטת דורנר).

אבחן אפוא להלן את הראיה שגילויה מתבקש במסגרת עתירה זו, לאורם של מבחנים אלה דהיינו אשיב על השאלה - האם אכן קיים פוטנציאל ראייתי לנכונות ההנחה בדבר חיוניות העדות החסויה להגנת העותר?

דין והכרעה

8. תעודת החיסיון שהוצאה בתיק זה על ידי השר לביטחון פנים מורה כי: **"כל פרט או מידע שיש בו כדי לגלות זהות האדם אשר מסר למשטרה את המידע המתועד בדו"ח ידיעה מס' 152-0377-13 לרבות חלק מתוכן המידע כמפורט להלן: שורות 5-6 במלואן, הינם חסויים..."**

תוכן הידיעה שנמסרה ביום 31.8.13 בשעה 22:10 ואשר לא נחסה, הינו כדלקמן:

"לפני כחצי שעה נדקר בחור צעיר מג'ת בשם תאמר נאיל טויל וכרגע

מפנים אותו לבית החולים. תאמר נדקר בצוואר בעזרת סכין יפנית.

מי שדקר אותו זה בחור מבאקה בשם מוחמד סלימאן מגאדלה שאיתו

היה לו סכסוך קודם".

9. עיון בחומר החקירה מצייר את התמונה הבאה:

ביום 31.8.13 בסביבות השעה 22:00 נבדק תאמר אל טויל (**להלן: "המתלונן"**) על ידי ד"ר מוחמד מג'אדלה - רופא במר"מ בבאקה אל גרבייה. על פי התעודה הרפואית שמולאה על ידי ד"ר מג'אדלה, הגיע המתלונן "עקב קטטה ונחבל בסכין בצוואר צד שמאל". לאחר בדיקתו פונה למיון בבית החולים "הלל יפה" בחדרה וב- 1.9.13 בשעה 00:20 אושפז במחלקת אף אוזן גרון ממנה השתחרר

עמוד 5

לביתו למחרת, ב- 2.9.13.

בדו"ח סיכום האשפוז מצויין כי המתלונן "נחתך ע"י סכין יפני... חתך בצוואר משמאל, חתך אלכסוני".

בדו"ח פעולה שכתב רס"ב חיים אביכזר ביום הארוע (31.8.13) הוא מצייין כי בהגיעו אל בית החולים בשעה 22:51 הוא שוחח עם המתלונן אשר קבל באותה שעה טיפול רפואי בחדר הטראומה וסיפר לו כי בעת ששהה בבית קפה בבאקה אל גרביה ונשען על רכבו, הגיע למקום בחור אשר מאוחר יותר התברר לו כי הוא **עונה לשם** מוחמד סלימאן מג'אדלה המכונה "אבו חסנה", הוציא סכין יפנית מהכיס שהיה עליו וחתך אותו בצוואר בצד שמאל. לנוכח העובדה שהמתלונן היה נתון בעיצומו של טיפול רפואי ולא ניתן היה לגבות ממנו עדות, עזב רס"ב אביכזר את המקום. גם מאוחר יותר, בשעה 03:00, כשחזר אל בית החולים בנסיון לגבות מהמתלונן עדות, נאמר לרס"ב אביכזר כי לא ניתן לעשות כן בשל ניתוח שעבר המתלונן לסגירת החתך העמוק בצווארו.

בהודעה הראשונה שנגבתה ממנו ביום 2.9.13 בשעה 19:03 אמר המתלונן כי הוא יודע שהנאשם הוא זה שדקר אותו וסיפר כי בערב ה- 31.8.13 נסע ברכבו בבאקה ביחד עם **איברהים עאדל ביאדסה** שישב לידו ועם בחור נוסף ששמו **עוביידה חוסאם דקה**.

בשלב מסוים, כשהגיעו לאיזור קופת חולים כללית, עמד הנאשם ליד חנות הבגדים "בגדי יפו", הכניס את ראשו מבעד לחלון דלת הנהג ברכבו, שאל: "למה אתם מסתכלים עלי כך?" והוסיף: "אם אתם גברים תעמדו בצד". המתלונן הטוען כי פנה אל הנאשם מצידו בשאלה זהה, העמיד את רכבו בצד ולאחר שיצא ממנו ביחד עם חבריו, "התחילו ביניהם מכות הדדיות". לגרסתו, אנשים שהיו במקום הפרידו ביניהם ואז הוא חזר אל רכבו, נסע לכיוון בית הקפה "אלדיעה", העמיד את הרכב ליד בנק הפועלים וחצה את הכביש אל בית הקפה. את הגעתו אל המקום הסביר המתלונן בכך שחברו **אסעד טאהר טורי** התקשר אליו וביקש כי יחכה שם כי הוא רוצה לעשות "סולחה" בינו לבין הנאשם. וכך מתאר המתלונן את מה שארע מיד לאחר מכן:

"אסעד, החבר שלי ושלו התחיל לדבר איתי ואיתו על העניין ורצה

לעשות סולחה ואז מוחמד (הנאשם - ר.ס.מ) הכניס את ידו

הימנית לכיס של המכנסיים שלו בצד ימין ואז התחיל לאיים

עלי ואמר שלא ישכח לי את העניין שאני נתתי לו מכות ואז אסעד

אמר לו מה יש לך בכיס ומוחמד אמר שאין לו כלום והוציא

אפילו את הטלפון שלו מהכיס ואמר אין לי כלום בכיסים וברגע

שאני סובבתי את הראש שלי הצידה, מוחמד דקר אותי עם סכין

יפני בצוואר שלי ואסעד פינה אותי למרכז רפואי...".

לשאלה האם ראה עם מה דקר אותו הנאשם, השיב המתלונן:

"ראיתי סכין לפני ללא ידית, רק הלהב של הסכין היה מוחבא

מתחת לפלאפון שלו אשר הוציא מהכיס שלו...

ראיתי אותו כאשר הרים את ידו הימנית כאשר אחז בידו

סכין לפני ודקר אותי בצוואר וברח".

המתלונן טוען כי הנאשם עמד במרחק של כמטר ממולו וכי הוא מכיר אותו מקודם שכן פעם, לפני הרמאדן, הם הסתכסכו בשווארמה "אבו שקיר" בבאקה.

כעדים לארוע הדקירה מציין המתלונן את שני חבריו (**איברהים ועוביידה**) ואת **אסעד** ואומר כי **"הם ראו הכל"**. לקראת סיום גביית ההודעה בקש המתלונן להוסיף כי הנאשם עדיין מאיים עליו באמצעות הפייסבוק ו"שולח כל הזמן תמונות של נשק אקדח וקארלו".

בהודעה נוספת שנגבתה ממנו למחרת היום, ב- 3.9.13 בשעה 11:53, חזר המתלונן על הגרסה הנ"ל לפרטיה, לאחר שהודעתו הקודמת הוקראה לו על ידי החוקר. הפעם, בשלב שבו סיפר המתלונן על שלב המכות בפגישתו הראשונה עם הנאשם באותו ערב, הודיע לו החוקר כי הוא חשוד בתקיפה ואז דיבר המתלונן על משיכות הדדיות ביניהם.

לשאלה כיצד ראה את הנאשם דוקר אותו בשלב המאוחר יותר אם לגרסתו הוא סובב את ראשו הצידה, השיב המתלונן: **"איך שאני סובבתי את הראש לשניה ממש, אז הוא דקר אותי ממש באותה שניה. אני חזרתי וראיתי שהוא דוקר אותי וישר הוא ברח..."**

בהמשך אמר המתלונן שהיו במקום "מלא אנשים" וטען כי היו שם גם מצלמות "איפה שהירקות". לשאלה היכן היו באותה עת שני חבריו אברהים ועוביידה, השיב: **"הם היו עומדים אחרי אולי שלוש מטר מדברים עם חברים, אני לא יודע"**.

לקראת סיום החקירה הציג החוקר בפני המתלונן תמונה של הנאשם, שאל אותו האם הוא מזהה במי מדובר והמתלונן השיב: **"זה הוא מוחמד, זה הבחור שדקר אותי"** והביעהסכמתו לביצוע עימות עמו.

בהודעה השלישית מיום 12.9.13 שנגבתה ממנו, כשהוא נחקר כחשוד בתקיפת העותר ובאיומים עליו, דחה המתלונן את טענת העותר לפיה הוא איים עליו באמצעות אקדח שנשא על גופו, כמו גם את טענותיו בדבר תמונת בת-דודו במכשיר הפלאפון שלו. במעמד זה הציג המתלונן את מכשיר הפלאפון שלו בפני החוקר אשר ציין כי לא נמצאו בו תמונות של נשים.

בהודעה שנגבתה מהעותר ביום 10.9.13 הוא סיפר כי בפעם הראשונה בה הם נפגשו באותו ערב, המתלונן שאותו הוא מכיר עבר לידו עם רכבו כשעמו 3 אנשים נוספים וקרא לו לגשת אליו. כשניגש, הראה לו המתלונן תמונה של בת דודו ואז כשביקש ממנו שימחק את התמונה, יצא המתלונן מן הרכב, הרים את חולצתו, הראה לו

אקדח שחור ואיים עליו כי אם יראה אותו או מי מבני משפחתו בכפר, הוא יירה בו. מיד לאחר מכן- כך לגרסת הנאשם - תקף אותו המתלונן ביחד עם 3 החברים שהיו עמו ברכב, ואיים עליו שוב באמרו: "אם אני אראה אותך עוד פעם אני אהרוג אותך...". הנאשם הטוען כי גם לאחר שהלך אל ביתו לא הצליח להרגע מאירוע זה, החליט לעשות עם המתלונן סולחה ואז הלך אל בית הקפה, ניגש אל חברו של המתלונן, בקש ממנו שיתקשר אלי ויבקש ממנו לבוא לעשות סולחה. זמן מה לאחר מכן הגיע המתלונן אל המקום ביחד עם שני חבריו, שאל אותו האם זה נכון שאמר לו שאם יראה אותו שוב יירה בו ואז, משהבחין בסכין שהמתלונן מחזיק בידו, הוא תפס את הסכין וכשרצה לזרוק אותה, חתך את המתלונן בצוואר ומיד לאחר מכן עזב את המקום. לשאלה מנין הוא מכיר את המתלונן השיב הנאשם: "אני לא מכיר אותו. עכשיו אתה אמרת לי בחקירה". לשאלה באיזו סכין מדובר היה השיב הנאשם: "סכין פירות".

• **בשחזור שנערך עם העותר ביום 16.9.13**, הוא חזר על גרסתו הנ"ל ואמר, תוך הדגמה: **"אני לא דקרתי אותו, אני לוקח את הסכין ממנו ורוצה לזרוק לאחור"**.

• **בעימות שנערך בין המתלונן לנאשם ביום 12.9.13** אמר המתלונן כי הוא מכיר את הנאשם "במאה אחוז" מבאקה אל גרבייה, הסביר שהוא מכירו "מהבעיה השונה שהיתה לפני חודש רמאדן השנה" ואילו הנאשם טען כי הוא מכיר את המתלונן "מהאירוע שהוא נחקר עליו".

כשהתבקש המתלונן לתאר את אירוע הדקירה, סיפר הוא כי בהגיעו אל בית הקפה לבקשת חברו אסעד אשר ביקש לעשות בינו לבין הנאשם סולחה, רצה הנאשם לתקוף אותו ואז חיפש אסעד בכיסו ולאחר שלא מצא כלום הוציא הנאשם את הפלאפון שלו מהכיס ואז, כך לדבריו: "אני ראיתי שבצד האחורי של הפלאפון יש סכין יפני, אחרי זה אני סובבתי את הראש שלי לצד השני ואז הוא תקף אותי עם הסכין...".

בתגובה לדברים אלה אמר הנאשם: **"חצי ממה שהוא אמר זה נכון וחצי שקר"** וחזר על הגרסה שמסר בהודעה לעיל. לשמע דברים אלה אמר המתלונן: "כל זה שקר, שום מילה ממה שהוא מסר נכון". הנאשם מצידו הכחיש את גרסת המתלונן ואמר: "תביא את הבחור שחיפש עלי ולא מצא כלום ומצא את הסכין מתחת לטלפון, אני רוצה להראות לך שהוא שקרן...".

• **עימות בין העותר לבין אסעד - לא בוצע.**

• **בעימות שנערך בין העותר לבין עוביידה**, הכחיש עוביידה את טענת העותר בדבר תמונת בת הדוד שלו במכשיר הפלאפון של המתלונן ואמר: **"מה שהיה, מוחמד הכניס את הראש שלו לתוך הרכב של תאמר ואמר לתאמר אתה דפאווי רק מנופח סתם. ואז תאמר ירד ואז היה ביניהם ריב בידיים בסטירות ואני ואיברהים הרחקנו אותם אחד מהשני"**. לכך השיב העותר: **"בזמן של המקרה איפה שהבגדים (מוסטפא חנות יפו) יש שם מלצמות, שם הם השכיבו אותי ברצפה ותקפו אותי וגם איפה שהם אומרים שאני תקפתי עם סכין, יש שם מצלמות"**.

• שלושת חבריו של המתלונן נחקרו ומסרו גרסאות אלה:

עוביידה דקה אשר נחקר ב- 12.9.13 כחשוד בתקיפת הנאשם, מסר גרסה דומה לגרסת המתלונן הן בכל הנוגע להיתקלות הקודמת בינו לבין הנאשם ב"שווארמה אבו שקיר" והן בנוגע למפגש הראשון ביניהם ב- 31.8.13 תיאר את ארוע הדקירה כך:

"...תאמר ירד מהרכב לבדו והך לאסעד ועוד הרבה צעירים שאני

לא מכיר אותם. אחרי זה אני ואיברהים ירדנו מהרכב ונגשנו לתאמר

ואז שמעתי שקראו למוחמד, אני לא יודע מיזה. מוחמד הגיע יחד עם

בן דודה שלו אותו בחור שהיה איתו ברכב ואחרי זה אסעד אלטורי

לקח את מוחמד הצידה ועשה לו חיפוש בכיסים. הם דברו בקול רם

ואני שמעתי את מוחמד אומר לאסעד יש לי רק את הפלאפון. הוא לא

מצא עליו כלום וחזרו לכיוון בית הקפה. הם לא נכנסו פנימה, היו

שם הרבה אנשים ותאמר היה שם והם התחילו לדבר ביניהם אסעד

תאמר ומוחמד נתן לתאמר סטירה ואסעד ועוד כמה אנשים, אני לא מכיר

אותם, הרחיקו את מוחמד ואז אני ראיתי שמוחמד הכניס את הידיים

שלו לכיס של המכנס, אני לא יודע איזה מה, הוציא משם סכין יפנית

ותקף את תאמר (מצביע לי על הצוואר) וברח..."

לשאלה האם הוא יכול לתאר את הסכין השיב עוביידה בשלילה, הסביר כי הנאשם שלף אותה מהר ולאחר מכן הבהיר כי הוא איננו יודע בוודאות שמדובר היה בסכין: "לא שמתי לב, רק ראיתי משהו נוצץ ואין עליו כלום".

איברהים ביאדסי שנחקר ב- 15.9.13, גם הוא כחשוד בתקיפת הנאשם, הכחיש התרחשותו של אירוע חריג כלשהו ב- 31.8.13, טען כי המתלונן סיפר לו ש"היה לו ריב עם אדם" ואמר שלא היה איתו באותה שעה - **גרסתו של עד זה מלמדת בעיני בבירור על כך שהוא מבקש להרחיק עצמו מהארוע ומהחקירה אודותיו ולא דווקא על כך שהוא לא היה במקום, כפי שטוען ב"כ העותר.**

סעדה אלטורי אשר נחקר ביום 12.9.13 טען כי לאחר שהמתלונן סיפר לו על הריב שהיה בינו לבין הנאשם, פנה אליו הנאשם, שאל היכן המתלונן וסרב להצעתו כי יעשה ביניהם סולחה.

לאחר מכן, כשהגיע המתלונן אל המקום, קרא סעדה לנאשם שיבוא כדי לעשות סולחה ואז שניהם התחילו לצעוק אחד על השני: **"מוחמד ניסה לתקוף אותו ואוי לא נתתי לו להתקרב אליו ואז מוחמד תפס את**

הכיס של המכנסיים ואני התחלתי לשאול אותו מה זה והא אמר שהוא תופס את הפלאפון שלו כדי שלא יפול ואז בדקתי אותו לראות מה יש לו בכיסים והוא הוציא קצת את הפלאפון שלו ואז אני קבלתי שיחת טלפון והוצאתי את הפלאפון שלי כדי לדבר ופתאום הבחנתי שיש לתאמר דם בצוואר. לא ראיתי איך מוחמד חתך אותו, אך כנראה שהיה לו סכין ליד הפלאפון שהוא הראה לי, אך אני לא ראיתי את זה...".

לשאלה האם יתכן שלא העותר היה זה שדקר את המתלונן, השיב סעדה: "זה רק הוא. לא יכול להיות מישהו אחר כי תאמר היה עם חברים שלו ומוחמד היה לבד והוא התווכח איתו". לשאלה מה סיפר לו המתלונן כשהוא לקח אותו מהמקום, ענה: "לא סיפר לי כלום. הוא התקשר אני חושב לאבא שלו...".

· אדם נוסף שהיה במקום הארוע ונחקר הוא מוחמד מסארווה הנשוי לאחותו של העותר.

בהודעה שנגבתה ממנו ב- 10.9.13 מסר מוחמד תיאור של הארוע, בו הוא צפה, לגרסתו, ממרחק של כ- 20 מ':

"...כעשרים מטר לפני שהגעתי לבית הקפה ראיתי את אח של אשתי

בשם מוחמד עומד יחד עם עוד שלושה גברים. הם עמדו ליד חנות

הירקות שנמצאת סמוך לבית הקפה ודברו ביחד. אני לא התייחסתי

לזה והמשכתי לכיוון הבית קפה. פתאום ראיתי את מוחמד תופס את

ידו של אחד האנשים שהיו יחד איתו. אני ראיתי שהוא מנסה לקחת

לו משהו מהיד ואחרי זה ראיתי את מוחמד ברח...

...אני ראיתי שהוא ניסה להוציא משהו מהיד של אותו בחור

ואחרי זה אני ראיתי מוחמד עושה תנועה עם היד שלו כלפי מעלה

אבל לא ראיתי מה הוא לקח...

לשאלה האם ראה אם אותו בחור שהעותר תפס את ידו החזיק באיזה שהוא חפץ, השיב מוחמד בשלילה.

10. לתמיכת טענותיו בדבר הצורך בגילוי הראיה החסויה, הפנה אותי ב"כ העותר לקביעתה של כב' השופטת ט. תדמור זמיר, בהחלטה מיום 24.9.2013 במסגרת בקשת מעצרו של העותר עד תום ההליכים בתיק העיקרי ולפיה מדובר בתשתית ראייתית ש"עוצמתה אינה במדרג הגבוה".

גם אנכי כמו כב' השופטת תדמור זמיר, סבורה כי ככל הנראה לא עשתה המשטרה די לשם איתור מצלמות

שיתכן ותיעדו את שני האירועים שאירעו בין המתלונן לעותר במועד הרלוונטי. לעומת זאת, דעתי היא שגם אם בדיקת שאלת ההיכרות הקודמת בין השניים לא מוצתה עד תום, הרי שאין סתירה של ממש בין גרסת המתלונן כשהוא תושאל לראשונה על ידי רס"ר אביכזר בבית החולים ודיבר על כך ששמו של העותר התברר לו בהמשך, לבין הגרסה המפורטת יותר שנמסרה על ידו בחקירותיו הבאות, ממנה עולה כי הוא בטוח בכך שהעותר הוא האדם שתקף אותו וכי הוא (ולאו דווקא שמו) מוכר לו מארוע קודם בו היתה היתקלות נוספת בין שניהם.

שאלה אחרת העולה בעיני מתוך חומר החקירה היא מדוע בסופו של דבר לא בוצע עימות בין העותר לבין אסעד שאין חולק על נוכחותו הקרובה ומעורבותו בארוע נשוא כתב האישום.

11. בבחינתי את חומר הראיות כולו, התרשמתי כי מי שיתכן והיה עד לפרטי האירוע העיקרי נחקר ע"י המשטרה, ואני מניחה כי מדובר בתיק שההכרעה העובדתית בו תתקבל בסופו של דבר על בסיס התרשמות ממהימנות המעורבים בו.

מכיוון שהעותר מודה בכך שהיה במקום האירוע וגם בעובדה שהמתלונן נפצע כתוצאה מפגיעת סכין, ונקודת המחלוקת היחידה נוגעת לשאלה מי הוא זה שהחזיק בסכין ראשון, אינני מוצאת רלוונטיות להגנת העותר בתוכן הידיעה. עניינה של החלק הגלוי בידיעה הוא בעצם העובדה שהמתלונן נדקר באמצעות סכין יפנית ובטענה שמי שדקר אותו הוא העותר שעימו היה לו סכסוך קודם. לאחר ששמעתי את הסברי קצין ורכז המודיעין, ברור לי כי גם בחלק התוכן החסוי אין כדי לחדש על העובדות העולות מן הראיות שבתיק החקירה. לעומת זאת, חשיפת חלק זה, כמו גם חשיפת זהות המקור, עלולה לגרום לפגיעה שלא לצורך בשלומו ובבטחונו של המקור.

12. סוף דבר, לאחר שהוברר לי כי תוכן הידיעה הינו בגדר עדות מפי השמועה, ולדעתי אכן מדובר בחיסיון הדרוש לשם הגנה עליו ועל האינטרס הציבורי הכללי של הצורך בשיתוף פעולה של מוסרי ידיעות עם המשטרה, גם אם הן עדויות שמיעה, אני סבורה כי לא יהא באי חשיפת הראיה כדי למנוע מהנאשם את האפשרות לנסות ולבסס את קו הגנתו בעדויות עדי הראיה שהיו במקום ונחקרו על ידי המשטרה. לטעמי, אין במידע שהעותר מבקש את גילוי כד לסייע לו בהגנתו ולכן, באיזון הראוי והנדרש בנסיבותיו של מקרה זה בין הצורך שלא לפגוע בהגנת הנאשם ומידת החיוניות שבחשיפת המידע לעומת הפגיעה באינטרס הציבורי, אני מחליטה לדחות את הבקשה.

המזכירות תשלח עותק מהחלטתי בפקס לבאי כח הצדדים.

נציג המשיבה יוכל לקבל לידי את תיק החקירה, בלשכתי.

ניתנה היום, י"ד שבט תשע"ד, 15 ינואר 2014, בהעדר
הצדדים.